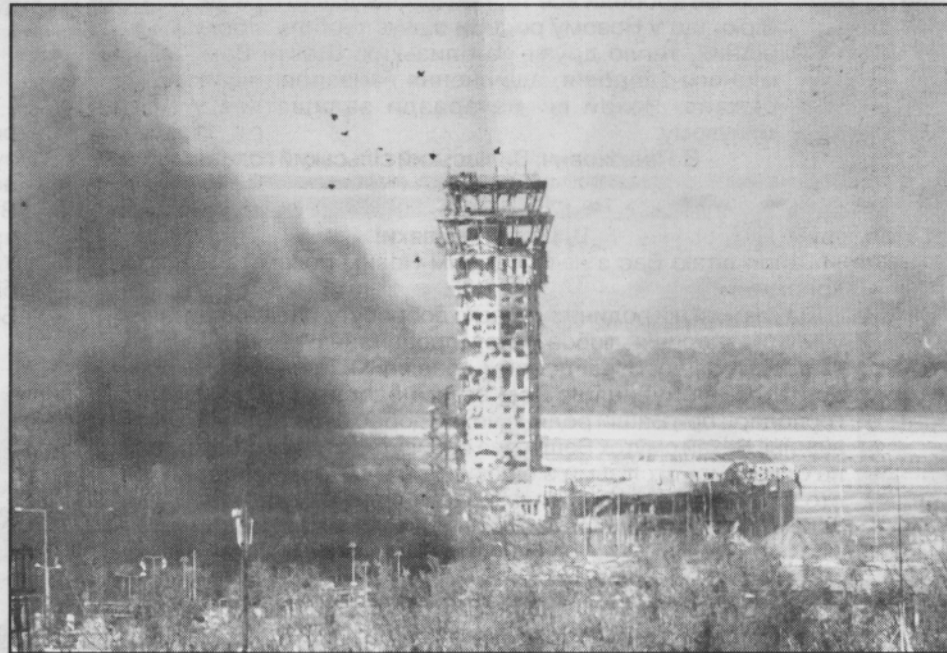

“КІБОРГ” -ДЕСАНТНИК З ПОЛІСЬКОГО ХУТОРА

З початку неоголошеної війни на Сході України, бої за контроль над Донецьким міжнародним аеропортом, що почалися 26 травня 2014 року, стали одним з найважливіших та найзапекліших епізодів боротьби українських військ у збройному конфлікті на Донбасі. 242 доби під зливою ворожих куль та снарядів наші бійці вели героїчну оборону Донецького аеропорту, який став не лише найгарячішою точкою АТО, а й символом мужності, відваги, неймовірної стійкості і незламності українських воїнів. Стільки не трималися ані Брестська фортеця, ані відомий будинок Павлова у Сталінграді під час Другої світової війни, і навіть самі вороги-сепаратисти, не змігши протягом 8 місяців здолати запеклий опір майже повністю оточених захисників летовища, прозвали їх “кіборгами”.

За подіями з донецького аеропорту слідкувала вся країна і весь світ захоплювався українськими захисниками. Вони вистояли – не вистояв бетон. І тільки після остаточного руйнування будівель летовища, коли все, що могло там послужити опорним пунктом оборони, було повністю знищено, “кіборги” – хто зміг – вийшли з терміналів і пробились з боєм до своїх. Частина так і не здалася ворогові й загинула під завалами конструкцій, які підірвали терористи.

який їхня бригада захищала з листопада 2014 року до січня 2015 року. Зокрема, Іван пробув у цьому пеклі 50 днів поспіль. Якими вони були для нашого земляка-десантника і для решти “кіборгів”, що їм там довелося пережити і якими надлюдськими зусиллями вдавалось не лише вижити, а й відбивати всі атаки і штурми озброєних до зубів проросійських бойовиків – можна тільки здогадуватися. Бо сам воїн про це розповідає не дуже охоче і на всі запитання

відповідає скупо й коротко. Видно, спогади про події в Донецькому аеропорту ще досить свіжі і ятрать серце та душу. Втім, дещо від нього ми таки дізналися.

Зі слів Івана, обстріли і перестрілки в аеропорту та на

повідної команди. А хлопці аж горіли бажанням помститися за своїх полеглих та поранених товаришів.

- Втрати великі були?

- Втрати, на жаль, були значними – з нашої роти, яка налічувала спочатку 70 чоловік, в строю майже нікого не залишилось... Але сепаратисти втратили своїх набагато більше...

В цей час вдома за Івана дуже переживали і хвилювалися батьки, які з тривогою та нетерпінням

◆ **УЧАСНИК АТО** нього вимагають довідку про його зарплату в АТО за 12 місяців, а йому таку довідку у військовій частині видали всього за 3 місяці. Тепер, щоб отримувати допомогу по безробіттю, Івану потрібно знову добиватися потрібного папірця і, можливо, навіть їхати за ним в Донецьку область, де нині базується його десантна бригада. І це після того, як з високих трибун можновладці пообіцяли, що держава належним чином оцінить мужність захисників Донецького аеропорту. Проте, на ділі все далеко не так – Іван Шпаковський і такі як він «кіборги» не отримали від держави навіть ніяких нагору кажучи вже про якісь компенсації чи допомоги, що дуже несправедливо до цих людей. Та, як би там не було, зараз у житті Івана очікуються, після війни жити лише хорощі і

Через пекло Донецького аеропорту судилося пройти і нашому земляку – 22-річному Івану Шпаковському з хутора Глуша, Кутинської сільської ради, який у складі 122-го десантно-штурмового батальйону 81-ої окремої аеромобільної бригади впродовж 50 днів і ночей безперервно утримував зі своїми бойовими побратимами аеропорт та прилеглі до нього райони і загалом майже рік пробув у багатьох гарячих точках Донбасу.

Народився і виріс Іван на досить віддаленому навіть для поліської глибинки хуторі Глуша, що на території Кутинської сільської ради. Тут пройшли його дитячі і шкільні роки, протягом яких хлопцю щодня, аби дістатися до школи в Задовже, доводилося за будь-якої погоди долати, коли велосипедом, а коли й пішки, по 6 км туди й назад. Потім так само долав кілометри й добираючись до Кутинської одинадцятирічки. По закінченню школи, була строкова військова служба, яку він проходив у Києві, в полку зв'язку. А через півтора року після армії йому, як військовозобов'язаному, в серпні 2014 року знову принесли повістку – на цей раз про мобілізацію в зв'язку з воєнними діями на Сході України. Від призову Іван не ховався, – пройшов спочатку двомісячну підготовку на Яворівському полігоні, затим, у складі новоформованої десантно-штурмової 81-ої аеромобільної бригади, його з товаришами відправили 28 жовтня в зону АТО.

Своє перше бойове хрещення Іван Шпаковський отримав саме при обороні Донецького аеропорту,

підступах до нього не припинялися ні на день – противник не жалів ні набоїв, ні мін, ні снарядів і безперервно гатив з усіх стволів. Так само не шкодували сепаратисти і бронетехніки та людей, і щоразу, з більшою кількістю, пробували штурмувати українських «кіборгів». Однак, усі їхні спроби були невдалими – оборонці летовища, не дивлячись, що майже повністю були оточені і відрізані від своїх, витримували шалений артобстріл та відбивали атаку за атакою.

- Нас регулярно накривало вогнем із всіх калібрів, в тому числі і з «Градів», - ділиться тривожними спогадами Іван. – Під час одного такого обстрілу я отримав контузію – реактивний снаряд, запущений з установки «Град», розірвався майже поруч. Але поле бою я не покинув – воювати міг – значить, усе нормально обійшлося... Загалом, від ворожого вогню нас рятувало те, що під час обстрілів укривались в підземних комунікаціях аеропорту, де, власне, ми й жили. Воювали вже не за аеропорт, а за руїни, бо вцілілого в ньому було мало, зрешечені великокаліберними кулями та осколками мін і снарядів стіни в багатьох місцях наскрізь прострілювалися. Дуже чекали на підкріплення й на поповнення боєприпасів, води та харчів. І в самі критичні моменти до нас таки пробивалися по злітній смузі, яку всі прозвали «дорогою життя». А найстрашніше було, коли по нас били прямою наводкою ворожі танки, з відстані якихось 200 метрів... Адекватно відповісти ж не завжди було чим – автоматом проти танка не повоюєш... Тому було дуже прикро й несправедливо, коли ми мали змогу накрити «сепарів», але ніхто з начальства не давав від-

коли у сина відбулась ротація і його перевели нести службу у менш тривожні точки Донеччини – Дружківку, Дзержинськ, Водяне, Костянтинівку, але все одно чекати сина з війни дуже нелегко, - скрушно зізнається мама Івана Шпаковського – Світлана Василівна. – Тож, я дякую Богу, що після року служби в АТО Ваню нарешті демобілізували і він живий та здоровий повернувся додому.

Зараз син потроху звикає до мирного життя і тиші, але йому все ще важко – після Донбасу він дуже змінився, став нервовий. І розповідати нічого з пережитого нам не хоче. То ми й намагаємось не розпитувати нічого, щоб зайвий раз його не тривожити...

Та повернувшись до мирного життя, учасник бойових дій відразу ж стикнувся із соціальними проблемами. Зокрема, у службі зайнятості, куди він став на облік, з-

після всіх жахів, лише хороші і радісні емоції та події. Зокрема, найближчим часом він планує одружитися – має вже й наречену Вікторію, яку, до речі, привіз із Донбасу. Віка родом з Макіївки, яка нині підконтрольна так званій ДНР. Коли на Сході почалися воєнні дії, її сім'я переселилась на українську територію, а познайомились вони в Костянтинівці, де базувався його підрозділ. Молоді люди сподо-

бались один одному, почали пере-дзвонюватися, зустрічалися, коли випадала така нагода. Потім, під час своєї відпустки, Іван привозив Вікторію знайомити зі своїми батьками. А коли демобілізувався – запросив її до себе додому. Тепер молода пара виношує плани на спільне сімейне життя, плани на мирне і світле майбутнє без війни і обстрілів, яких вони обоє зазнали.

Сергій Тишковець